

Köynnöskasvit kiemurtelivat rapistuneilla betoniseinillä, joiden pinnassa kulkivat halkeamat kuin pienet tummat salamat. Kapeat käytävät muodostivat sokkelon. Rakennuksesta oli vain rauniot, mutta oli muutenkin niin hämää, ettei katon puuttuminen vaikuttanut erityisen paljoa näkyvyyteen. Tähtitaivas oli näyttävä, mutta kuuta ei näkynyt. Veijo oli painautuneena selkä seinää vasten. Hänen vieressään olevan kulman takana käytävällä käyttäsi sotilasrobotti. Pieni telaketjullinen mönkijä oli varustettu raketinheittimellä sekä kääntyvän ulokkeen päähän kiinnitetyllä kamerasilmällä ja antennilla. Veijo kohotti pistoolinsa. Sitten hän astui kulman taakse ja ampui. Sokaisevan kirkas tulenliekki nielaisi robotin. Kirkkaan, voimakkaana sihisevän liekin sammuttua jäljelle jäi vain savuava mytty metallia. Energia-aseen erittäin voimakas laserpulssi oli tehnyt tehtävänsä. Helpotuksen ja onnistumisen tunteen aallot pyyhkäisivät hetkellisesti Veijon yli. Hän jatkoi valppaana matkaa. pistoolissa oli latausta vielä yhteen pulssiin. Sen jälkeen se olisi työnnettävä latautumaan koteloonsa joka otti virtaa hänen selässään kantamasta pienoisfuusioreaktorista. Ilmassa tuoksui aavistuksen kostealta maalta. Eräällä seinällä kasvoi valtoimenaan hometta. Veijo kiirehti epämiellyttävän hajunlähteen ohi. Veijo tuli risteyskohtaan ja kääntyi oikealle, mutta pysähtyi. Käytävällä oli rivissä lukuisia keltaisia metallisäiliöitä. Kuului piippaus. Veijo katsoi rannettaan. Hihaan oli upotettu useita pieniä lampuja joista kaksi paloi. keltainen ja vihreä. Hänen vaatteidensa sensorit mittasivat monenlaista ympäristöstä, joista keltaisen ja vihreän valon edustamat asiat olivat vähiten tervetulleita. Keltainen tarkoitti radioaktiivista säteilyä. Vihreä taas edusti biologisia myrkkijä sekä mikrobeja. Mitä kaikkea säiliöissä olikaan, ne eivät suoriutuneet kovin hyvin sisältönsä eristämisessä. Veijo kääntyi ja jatkoi matkaansa vasemmalle. Yllättäen jotain takertui Veijon jalkaan. Kauhukseen hän näki rotan kokoisen hämähäkin tarttuneen jalkaansa. Se upotti hampaansa jalkaan, mutta Veijo onnistui potkaisemaan otuksen pois. Tokkurainen olento oli riittävän kaukana joten Veijo ampui sen. Jäljelle jäi vain käryävä läntti. Hiiltyneen lihan haju tuntui pistävältä. Veijo alkoi kulkiessaan tuntea jalassaan kutinaa ja kihelmöintiä. Hetken kuluttua alkoi näkökenttä hetkittäin sumentua. Kulman takaa ilmestyi jännittynyt ja aavistuksen hengästynyt vaaleatukkainen nuorukainen. Veijo tunnisti tulijan ystäväkseen Aatuksi. "Niitä tulee monta. Parempi vetäytyä toistaiseksi" Hän sanoi. Kaksikko lähti takaisin siihen suuntaan mistä Veijo oli tullut. Ennen kääntymistään kulman taakse Veijo ehti nähdä kolme kauttaaltaan panssaroitua valkoista ihmismäistä hahmoa. Ne marssivat rivissä kantaen kukin jyrkää asetta. Seuraavasta kulmasta käännettyään he kohtasivat vaaleatukkaisten tytön. Hän oli Aatun sisko Ella. "Kolme vartijaa tulossa tänne päin. Pakko perääntyä", Aatu huohotti. "Ei olisi jos osaisitte säästellä räjähteiden kanssa", Ella tokaisi. Hän meni kulmalle, otti esille metallisen sylinterimäisen esineen ja heitti. Räjähdys halkoi ilmaa lämpöräjähteen aiheuttaman tulipallon nielaistessa vartijat. Kihelmöinti Veijon jalassa yltyi ja sitä seurasi voimakkain näkökentän sumeneminen tähän asti. Hetkeksi kaikki muuttui epämääräisen utuiseksi. Kuin olisi muuttunut voimakkaan likinäköiseksi. Jalkaa puristi niinkuin sen ympärille olisi kiedottu jotain tiukasti. "Minua purtiin" "No tuskinpa tämä enää kauaa kestää muutenkaan" Samassa pärähti summeri soimaan. Kihelmöinti Veijon jalassa katosi. Samalla muuttuivat iltataivas ja rapistuneet rauniot katoksi ja vaneriseinäiseksi sokkeloksi. Peli oli päättynyt. Tummanharmaisiin napakasti istuviin asuihin pukeutuneet pelaajat valuivat ulos sokkelosta kohti pukuhuoneita. Nämä heidän pitämänsä pelihaalarit tuottivat peliin sisältyvät tuntoaistimukset sähköimpulssien ja pienten nopeasti täyttyvien ja tyhjentyvien paineilmataskujen avulla. Veijo otti pois nenäänsä peittäneen läpinäkyvän, pehmeän ja taipuisan muovikappaleen. Hajusimulaattori sisälsi elektroniikkaa ja pieniä kammioita joista vapautui pelin mukaisesti pikkuisia tujauksia eri hajuisia kaasuja. Tullessaan pois

pukuhuoneesta, Veijo ja Aatu jättivät peliasut, hajusimulaattorit ja muoviset pistoolit niille tarkoitettuihin laatikoihin ja kävelivät ulos. Pelissä käytettävät älypiilolinssit jotka loivat visuaalisen virtuaalitodellisuuden sekä niin ikään älymuoviset langattomat nappikuulokkeet olivat pelaajien omia. Seuraavanakin iltana pelaajia olisi jonoksi asti odotamassa päästäkseen pelaamaan Vaaravyöhykettä, joka oli yksi suosituimmista peleistä 2060-luvun nuorten keskuudessa.